

Tillæg.

De danske Stænder.

Lemmelig hurtigt og med Kraft.

H. W. Berggreen.

1. 3 gam-le Norden Skif det var, naar

m. st.

Dan-sten gif til Din = ge, han i sin Haand sit Gla-vind bar, om Skuldren Brynie = rin = ge. Og som hans Klinge

blank og klar, saa var hans Ta = le kfarp og snar, og frit og mo-digt var hans Svar, saa mo-digt som hans Klin-ge.

2.
Da hørt mange stolte Død;
Det ei var Brug at blunde,
Man fleges i det gamle Nord
Udi det bedste Lunde.
Imens man leved, var man fri,
Dg bøde man, var det forbi;
Man fik en Hoi at ligge i,
Med Bautaften og Rune.

3.
Men Tiden lærte Dansten snart
Det frie Mod at glemme,
Dg han blev vant til Slaveart
Med altfor let et Nemme.
I sløve Trældoms usle Kaar
Bag fremmed Ploughstert Bonden gaar,
Uf Ridesogden Pidskt han faaar
Dg skjælder for hans Stemme.

4.
Den Ridder kommer hoi tilhest,
Den Borger ydmyg bukter;
Han veed, det er en farlig Gjest,
For hvem ei Laasen lukker.
Fortnyet bag sine Ruder smaa,
Med Vly i Vinduet, Taget Straa,
Dg Armod's Tegni i hver en Braa,
Han skjuler sig og sukker.

5.
I vore Tider nærmes vi
Paany de gamle Baner.
Vor Tanke, modig, stolt og fri,
Forsøger nye Baner.
Di ruste os med Landens Sværd,
Di fiende grandt vort Borgerværd,
Di rebe slaae til kraftig Færd
Bag Ret's og Sandheds Baner.

6.
Dg Fredrik skjønner Tidens Tegni;
Han veed, det er en Tere,
I frie Tankers Fødeegn
En elsket Drot at være.
Dg derfor løb hans Kongebud:
Drag nu, mit Folk, til Ting ud,
Til frie Raad; og give Gud,
Mit Ord maa frugter bære!

7.
Da saaes en ubvalgt Hob affted
Til Danneting at drage;
Men bedre Vaaben tog den med,
End Skjold og Landsejgge.
Thi klar Forskand og firkke Meed
Dg Kraft, til Maadehold bereed,
Dg trofast Hu i Kjarlighed
Naae did, hvor Sværd er soage.

8.
Men gamle Dan med styrket Mod
De Braves Røst fornemmer.
Fornyget rullede hans Blod
Bed deres bjærve Stemmer.
Thi Held huer god og retviis Mand,
Som fri og blid og med Forskand
Staaer fast paa Ting for sit Land;
Ham aldrig Danmark glemmer.

Fr. Chr. Olsen.

Til Dannebrog.

Som en Marsch.

H. Bay.

1. Vist stolt paa Co = dans Vol = ge, klob = ro = de Dan = ne = brog! Din Glands ei Nat skal dol = ge, ei

Ly = net dig ned = slog. Du o = ver Hel = te svæ = ved, som sank i Dø = dens Favn, dit ly = se Kors har

hæret til Himlen Danmarks Navn.

2.
 Fra Himlen er bud-faldet,
 Du Danmarks Helligdom!
 Did har du Kæmper kaldet,
 Som Verden leder om.
 Saalænge Nygtet svinger
 Sig over Land og Sø;
 Mens Nordens Harpe klænger,
 Din Roes skal ei uddøe.

3.
 Syng høit i Kampens Bulber
 Om Tuul, din Kæmpe bold;
 Naar Lørdnen om dig ruller,
 Du syng Lørdenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 I stolte Luers Favn,
 Da nævn for Stjernevrillen
 Din høie Hvittfelds Navn!

4.
 Hvergang en Stjerne funkler,
 En Helt du nævne kan;
 Men Ingen, som forbunkler
 Din store Cristian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 I Seiersklædehon,
 Hvergang en Kæmpe lander
 Hos Rud og Absalon.

5.
 Med Palmen Christian vinker,
 Naar, Dannebrog! han seer
 Dit høide Kors, som blinker
 I Kampens Flammeskjær.
 Bist høit for alle Vinde!
 Kald dine Søner frem!
 Mens Havets Bølger rinde,
 Din Glæds omstråle dem!

6.
 Hai stolt ved Danmarks Strande!
 Hai stolt ved indisk Kyst!
 Og ved Barbarers Lande
 Lyt stolt til Bølgens Røst!
 Den toner om din Høder,
 Om dine Kæmpers Driis;
 Og Heltene det glæder
 I deres Paradiis.

7.
 See dem, du har tilbage!
 De blusse ved dit Navn;
 Vil for din Høder dræge
 Med Fryd i Dødens Favn.
 Upletet skal du svinge
 Dig over Verdens Sø,
 Til Nordens Brynner springe
 Og Danmarks Hjertes døe.

B. S. Jagemann.

En ganske ny Bise

om den mandhaftige Jydsk Ridder, Herr Niels Ebbesen til Nørreeris,
som Aar 1340 slog i Randers den kullede Grev Geert fra Hendsborg, for at udfrie Danmark af Tydskernes Bold,
som dengang revs om Riget.

3ffe for langsomt.

A. P. Berggreen.

1. Om Dan = ne = mark's Lvi = de der løb en Sang, saa før = ge = sig: der var in = gen Kon = ning i

h. st.

Dan = ne = vang, men Vor = ger = frig; Dan = sken var fred = løs i Skov og paa He = de,

Her = rer vi hav = de af Him = me = lens Dre = de, for Tyd = sker = ne re = ves om Dan = mark!

2.
 Det valgte en Konning saa fulgelsub,
 Som Skum paa Vand,
 Det valgte to Grever af Jettefuld,
 I Holsterland;
 Mange om Skjlden og Klere om Skaben,
 Kjenden paa Sorgen og Halsked paa Gaden,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

3.
 Grev Geert var en Kæmpe, en Hæls fuldhaard,
 Som Staal og Jern,
 Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard,
 Fra nær og fjern;
 Alting han voved for lidet at vinde,
 Sparod som Meiden ei Ben eller Hænde,
 Og Tydskerne reves om Danmarkf.

4.
 Grev Hans var en Krammer, holdt Hus i Kiel,
 Med Høg og Hund;
 Han kaldtes den Witte, for evigt Emil
 Var om hans Mund;
 Møden i Eftov og Ulven paa Hebe,
 Derret vi havde af Himmelsens Vrede,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

11.
 Sig hæved de Holter ved Skanderborg,
 Der faldt vor Velt,
 Og sunget der blev om Jyllands Sorg
 Ved Sund og Bælt;
 Aldrig hans Minde dog leggede i Munde,
 Han stod i Spidsen for Tydernes hude,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf!

5.
 Niels Ebbesen var sig en Riddermand,
 Paa Værreris,
 Og aldrig forkommer i Sædetand
 Den Herres Pris;
 Han tog af Dage den fullede Greve,
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

6.
 Den fullede Greve drog op i Nor,
 I Herrefard,
 Han røffede stem, som han pleied før,
 Med Ild og Sværd;
 Tydernes alle, fra Randers til Ribe,
 Dandse han bed efter Hølsterens Pibe,
 For Tydskerne reves om Danmarkf.

7.
 Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Tydf:
 Din Krist er lovt,
 Ell ikke i Galgen du lære Tydf,
 Saa påt dig bort!
 Stam sol du faae med Hec Bugge paa Halsen,
 Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
 For nu raader Tydfen i Danmarkf!

12.
 Forgangne er siden femhundred Aar,
 I Lyf og Rød,
 End Dannebrog vaier og Danmark faaar
 I Usten rød;
 Skappes nu, alle Smøufugle i Kunden!
 Nu er til Sang om Niels Ebbesens Stunden.
 Gad Tydskerne grade for Danmarkf!

8.
 Niels Ebbesen soared et Ord i Gæst:
 Hang Lyv og Skjelm!
 Men hang ingen Ridder, for Sværdet brost,
 Med Skjold og Hjem!
 Bogt dig for hvem du til Fredløshed dommer!
 Laagt ei fra Børn og fra Kultru jeg rømmer,
 Mens Tydskerne reves om Danmarkf!

9.
 Med Tydskere vrede i Luffndat,
 I Rammen Ky,
 Den fullede Greve drog ind med Bral
 I Randers By;
 Ibe han tured og værre det tegnet,
 Quinderne savod og Børnene blegned,
 For Tydskerne reves om Danmarkf.

10.
 Niels Ebbesen soer da i Harniff brat,
 For Vandrefed,
 Han gjaefte Greden en Høraarsnat,
 Og Sværdet beed;
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Vioet han tog af den fullede Greve,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf!

En anden Melodie til
Risfen om Sinclair.

(Textbogen Pag. 160.)

Offte for hurtigt.

1. Herr Sin = clar drog o = ver sal = ten Hav, til Nor = rig hans Cours mon = ne stan = de; blandt

Guld = brands Klip = per han fandt sin Grav, der van = fed saa blo = dig en Pan = de.

Christian den Fjerdes Minde*).

(Sang ved Regentens anden Jubelfest 1823.)

1.

Kong Christian lægger ned sit Sverd
 Med Heltesmilt paa Laurbærfrandsen;
 Glad ser han fra Naabendandsen
 Til Borgerdaad i Fredens Færd.
 I Fredens milde Palmestygge
 Et Kærdomstempel han vil bygge,
 :: Som trodser Tid og Evighed. ::

2.

Sang Lauren paa mit Rosenborg
 Ved Siden af mit Blod paa Klæbet;
 Thi ogsaa den med Blod er vædet,
 Den vandt jeg gjennem Hjertesorg,
 En Krands af Egen vil jeg sætte:
 Den kan man paa mit Hoved sætte,
 :: Naar Sceptret lægges paa min Grav. ::

3.

Den Yngling, som sin Foraarslid
 Til Høst paa Landens Ager øver,
 Som stadig grunder, klagtig prøver,
 Dg g'er os Frugten af sin Fliid, —
 Skal kummerligt om Ly han lede?
 Nei! jeg vil bygge ham en Rebe,
 :: Vil lette Landens raske Flugt. ::

4.

Saa rejste sig den fjære Gaard,
 Som g'er os Ly i Ungdomstider,
 Dg som vi aldrig glemme siden,
 Mens vi i Danmarks Have saer.
 Der Mufen hjærtig os besøger
 Dg aabner for vort Blif de Bøger,
 :: Som gjemme Seclers Sandhedsform. ::

5.

Dg kraftig Murb i Muren groer:
 Som Christian selv den stod i Kampen,
 Dg ingen Bombe slukte Kampen,
 Der skinner paa Studentens Bord.
 Mens meget Nytt i Gruus er foundet,
 Staaer fast, hvad Christians Kraft har grundet,
 :: Hans Børs, hans Laarn, hans Rosenborg. ::

6.

Derfor i Aftnens Høitidsstund
 Vi end Kong Christians Gravøl feire;
 Begeistret mindes vi hans Seire,
 Hans Kamp og Daad i Fredens Lund.
 Tohundred' Aar hans Navn beundred';
 Men spandt end Millioner Hundred',
 :: Sang Danmark dog sin Christian! ::

Sophus Zahle.

*) Den oprindelige Text til Melodien Pag. 68.